

בבית המשפט העליון

רע"ב 1898/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: ריבחי אבו קטיפאן

נגד

המשיבים: 1. היחידה לשחרור ממאסרים קצרים
2. מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים
מינהליים בנצרת בעת"א 19174-02-19 (השופטים י' בן
חמו, ח' סבאג, א' אריאלי) מיום 6.3.2019

בשם המבקש: עו"ד מירב חורי; עו"ד חן מאירי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מינהליים בנצרת בעת"א 19174-02-19 (השופטים י' בן חמו, ח' סבאג, א' אריאלי) מיום 6.3.2019 בגדרה נדחתה עתירת המבקש על החלטת היחידה לשחרור ממאסרים קצרים (להלן: היחידה) מיום 6.2.2019, אשר דחתה את בקשת המבקש לשחרור מוקדם על תנאי ממאסרו.

2. המבקש הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן שהוגש נגדו בעבירה לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975, ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל. על פי הנטען בבקשה, המבקש עתיד לסיים את ריצוי עונשו ביום 8.5.2019.

3. ביום 13.11.2018 הגיש המבקש ליחידה בקשה לשחרור מוקדם על תנאי ממאסר.

4. לאחר שקיימה שני דיונים בהם נבחן כלל המידע בעניינו של המבקש, לרבות עמדת גורמי הטיפול, מודיעין שירות בתי הסוהר ומידע חסוי ממשטרת ישראל המתייחס ל"סכסוך עם עבריינים וניסיונות פגיעה באחרים", הגיעה היחידה לכלל מסקנה כי המבקש אינו עומד בתנאי סעיף 2(ד) לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001 (להלן: חוק שחרור על תנאי). זאת, משום שהמידע שנמסר ממשטרת ישראל מצביע על מסוכנות של ממש הנשקפת מהמבקש, במידה שישוחרר שחרור מוקדם, והמבקש "לא הרים הנטל הדרוש בחוק להוכיח אחרת".

היחידה הבהירה, כי אין להקיש מיציאתו של המבקש לחופשות לעניין שחרורו המוקדם, משתי סיבות. ראשית, המידע החסוי לא הובא בפני שירות בתי הסוהר, וממילא שאלת המסוכנות כפי שנבחנה בעת ההחלטה על יציאתו לחופשות שונה משאלת המסוכנות כפי שנבחנת בשלב של בקשתו לשחרור מוקדם. שנית, יציאתו לחופשה קצרת מועד הותנתה בתנאים מגבילים של ממש, לרבות מעצר בית מוחלט, שאינם אפשריים במקרה של שחרור מוקדם.

5. בית המשפט לעניינים מינהליים דחה את העתירה שהגיש המבקש, בה השיג על החלטת היחידה, תוך שקבע כי היא מבוססת וסבירה, מנומקת כנדרש, ולא נפל בה פגם המצדיק את התערבותו.

בית המשפט לעניינים מינהליים הדגיש, כי: "כאשר נבחנת שאלת המסוכנות לצורך שחרור מוקדם ממאסר, הבחינה איננה מתמקדת במסוכנות מצומצמת דהיינו חשש שמא האסיר ישוב ויבצע את העבירה שאותה ביצע, אלא המסוכנות נבחנת באופן כללי, האם שחרורו יש בו כדי לסכן את הציבור".

6. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה טוען המבקש כי החלטת היחידה נסובה, רובה ככולה, על בסיס מידע מודיעיני ישן, וכי מידע זה לא מנע משירות בתי הסוהר לשלבו בסבב חופשות, ומשכך אין זה ראוי כי ימנע את שחרורו המוקדם.

עוד נטען כי בית המשפט לא שקל במסגרת החלטתו את העובדה שלמבקש אין עבר פלילי למעט העבירה בגינה הוא מרצה עונש מאסר כעת; את התנהגותו הטובה במשך כל תקופת מאסרו; ואת השתלבותו בהצלחה בהליך טיפולי בין כתלי הכלא בתחום עבריינות המרמה.

לבסוף נטען כי הבקשה חורגת מעניינו הפרטי של המבקש, שכן היא עוסקת ב"שאלת תוקפם של מידעים מודיעיניים, בהיותם נתון יחיד שעל בסיסו נדחתה בקשת המבקש לשחרור מוקדם, וכשהמדינה עצמה מטילה ספק באותם מידעים", לשיטת המבקש, לנוכח העובדה שאפשרה את יציאתו של המבקש לסבב חופשות.

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה היא, כי רשות ערעור על החלטה של בית המשפט לעניינים מינהליים בעתירת אסיר לא תינתן אלא במקרים שבהם עולה סוגיה משפטית בעלת חשיבות כללית (ראו: רע"ב 7/17 וייל נ' מדינת ישראל (26.6.1986); רע"ב 561/19 פלוני נ' שירות בתי הסוהר (21.2.2019)).

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו היבט עקרוני, הלכה למעשה לא מעלה הבקשה שאלה החורגת מעניינו הפרטני ואשר מצדיקה את התערבותו של בית המשפט זה. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

8. סעיף 2(ד) לחוק שחרור על תנאי קובע כי:

"היחידה לשחרור ממאסרים קצרים לא תשחרר אסיר ... אלא אם כן שוכנעה כי הוא ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור".

בענייננו, סברה היחידה כי שחרורו המוקדם של המבקש עלול לסכן את שלום הציבור, וזאת על סמך מידע מודיעיני שהיה בפניה, ולאחר שנתנה למבקש הזדמנות להתייחס לפרפראזה של המידע האמור. בנסיבות אלו, בדין קבע בית המשפט המחוזי כי החלטת היחידה הינה סבירה, ואין עילה להתערב בה.

9. בניגוד לטענת המבקש, לא שוכנעתי כי די בעובדה שאושר לו לצאת לסבב חופשות במהלך מאסרו כדי להעיד על היעדר מסוכנותו באופן מוחלט, ובפרט כאשר יציאתו לחופשות הותנתה בתנאים מגבילים ובהם אף מעצר בית מלא בזמן החופשה.

לעניין זה, מקובלת עליי מסקנתה של היחידה, אשר אומצה על ידי בית המשפט קמא, לפיה אין דין יציאה לחופשה כדין שחרור על תנאי ממאסר. שאלת מסוכנותו של אסיר המבקש להשתחרר שחרור מוקדם ממאסר ראוי שתיבחן מחדש בשלב הדיון בבקשה

על יסוד כל המידע המצוי בפני היחידה, תוך הפעלת שיקול דעת ובחינת מכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שאכן נעשה במקרה זה.

10. סיכומם של דברים, לא מצאתי כי נימוקי הבקשה מצדיקים התערבות בפסק דינו של בית המשפט קמא. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י' באדר ב' התשע"ט (17.3.2019).

ש פ ט